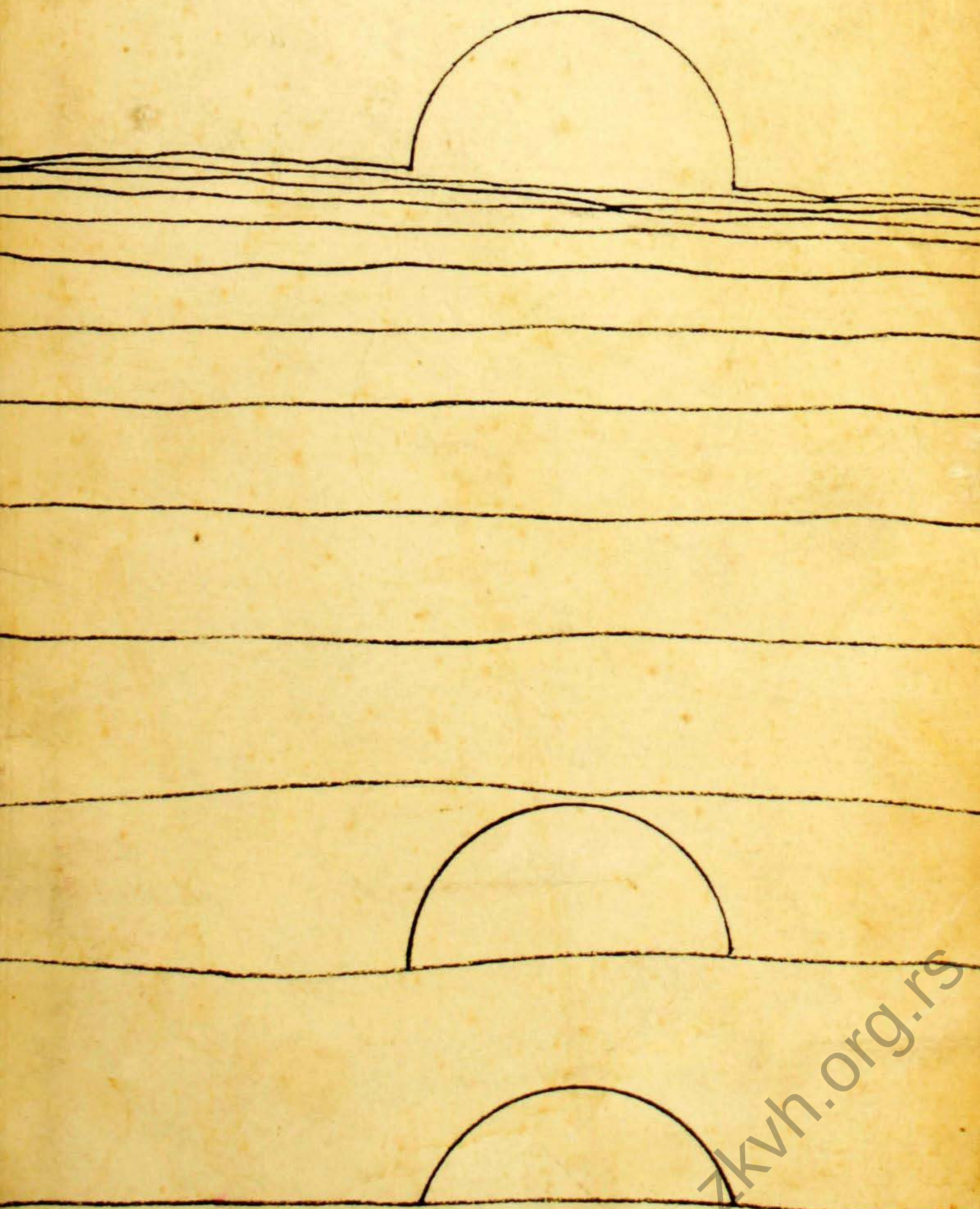

VOJISLAV SEKELJ

Sad znadeš sve

IZ RECENZIJE

Vrijeme se neće pamtiti ono će se živjeti, veli Sekelj, i vraćajući se tim drevnim elementima, što poput znakova određuju naše koordinate, na tim velikim transverzalama istorije, od Areteja i Galena do Jurja Križanića i Krleže, s pomislama na diluvijalne instinkte u nama, i zvezdana nebesa nad nama, on zapravo afirmiše dinamiku jednog novog senzibiliteta. Nebo je staro Nemoćno od upotrebe olinjalo, a zapravo neprekidno čovjek je sam, sa svojim kumirima i tlapnjama, iluzijama i kobnim asocijacijama. Na temu tog motiva humanosti, u času dok u lepršavom uzbuđenju materija gola pleše svoj prvi od poslednjih popodnevnih plesova, u času savremenom i aktuelnom, Sekelj je dao maha svojoj rečitosti, žestoko antifilistarski određen, ironičan spram sudija, ali i spram vlastitih čitalaca. Iako smo došli masni i prljavi i nepismeni došli smo ruku čistih, upozorava Sekelj, na liniji Krležine treće komponente, koja je i varvarima, i rimskim misliocima, jednako, tumačila specifičan, inokosan znak ovoga našeg podneblja, među svetovima. Protiv ograničenja svake vrste, ali i protiv činovničkog mentaliteta svih epoha, Sekelj progovara gnevno, u patosu pobune, verujući, međutim, u biti u reč, o kojoj kazuje i sa velikim i uticajnim omalovažavanjem i prezirom. Posve samostalan u sudu i u ekspresiji, Sekelj zacementirano ide u red darovitih, buntovnih liričara naših.

Dr Draško Redep

VOJISLAV SEKELJ: SAD ZNADEŠ SVE

Ljudi: drugotari
za stopanje na suputu
na omone isto nam
se čini. Često čini,
bezuslovnim. Sreću
se i govinu!

Wim van der

27. IX 79

Biblioteka
„SAVREMENI PISCI”

Uređuje
REDAKCIJSKI ODBOR

Recenzenti
Dr DRAŠKO REĐEP
RADOJICA TAUTOVIĆ

„OSVIT”
Edicija časopisa
„RUKOVET”

VOJISLAV SEKELJ

**SAD ZNADEŠ
SVE**

1979.

Posvećeno
mom nezaboravnom prijatelju
MILORADU LAZIĆU

ODA NULI

Kardinalna Nulo brojeva inih
što strpljivo skrivena čučiš
u malom velikom slovu O
razmnožavaš se na sve četiri strane svijeta
bivaš sveta bezbožna prašina
sočna kruška
a ipak prazna kao utroba beskonačne trake

Nulo

kožu vučeš

po mnogo griješnom sistemu tom i vičeš
dajte dajte

mi još

da se osovim da broj nad brojevima budem
I OSTANEM

komedija SPASA da budem
jer ja sam NULA

velika i MALA omega i ALFA
u glavama svim bunjište imam
glupost praznina šupljina

ne ja sam NULA i hosana brojeva svih
koliko nas na okruglastoj zemlji

bijaše

ima

i biće

tvorcu se jalovom utrobom rugam
jer ja sam samo nula
a kad bi na svijetu bilo dovoljno nula
uvijek bi jedna bila suvišna
ali to ne bih bila JA
a ima i mudrih ćelavih glava
oni to ispod koljena dobro misle i znaju i osjećaju
kako faustovska praznina klizi i dolazi
a ipak posla se laćaju tog
Nulo plodna sredino parnog i neparnog
sa onu stranu svih strana
na sredini puta od pre i posle
sa desne strane sebe same
između pepela i vatre molitve i borbe
u sjećanju svom njišeš zaborave
onih blizina vremena vječnosti
što između
čovjeka koji kleči
čovjeka koji se moli
i čovjeka koji se smeje
stavljajući imaginarnih trava znak jednakosti
Nulo smisao da se ništa više od nule ne može znati
jeste temelj a ne more ponora, jeste ritam stvari
a ne talog jezera pameti
jeste prljavo kretanje slasno kao blud
a ne božanski mir
so ne med
vriskanje bokova ženskih
a ne molitva visokovišnjega

Nulo u utrobi svojoj munje dojiš čuda stvaraš
ali ipak riječi su prejake da se ponovo sve kaže

i zato dosadno ponavljanje u horu
prazno bez smisla cilja i svrhe
pusto apsurdno glupo jebeno nikako dekadentno bolesno
vrte se u plesu
kao šarene suknje
što oku ispod skriveno tajno treperenje
vlastite utrobe videti daju
O ti kukovi nemirni i ta rika parenja
i riječi smiješne što iskazati

DUBINU PRAZNINE KAO MUDROST ŽELE

nula a ne riječ
u početku bijaše

a da li je moguće brojanje bez imenovanja imenovanog
a da li je moguća ljubav bez dodira
i da li je moguć dodir bez topline
i da li je moguća toplina bez apsolutne nule
nule što gore visoko u dubini stojaše
čovjek odgovor vječno isti traži i ište
a riječi lepršave kao pomenute šarene suknje
pokazuju malo golotinje smisla više
i on rikne pronašao sam pronašao sam
o muškog znamenja nema — nema i kaže
apsurdno ništavno je sve
Nulo pa u čemu je stvar

dvojbe nema

u početku broj stajaše
velika i moćna i sveta nula
ponovo se uz škripu starog kreveta
čuje nemoćno stenjanje apsurdna
i onda mala filozofija noćna
svijet je sazdan od duha od duha i od
znaka . . .

...kompleksa tvrdog, kaže lepršavo uzbuđena žena
kako misliš
pita zamišljeno on apsurd stari
to je materija koja se ne misli
ili je imaš ili je nemaš
baš kao i sa tim tvojim duhom
ne razumem
ni ja, reći će još jednom žena
i svijet će osvanuti nemirno lijep
i dan će biti dug
a život kratak
ima li mučenja strašnijeg
Tantal je naivan
samo je Sizif prometejski sretan
i samo kad nula broju ispred sebe kaže ne
događa se treći za redom isti zakon postojanja
i onda da li je historija jedna
ili ih je u zaboravu mnogo više
tek kroz mnoštvo jednoga
od kozmičkog smislenog besmisla zaborav nas krije
luta li to čovjek Vlašićima
ili traži ženu mjesto pusto i samo
a možda otiske njene u istinu meće
reka jezero čaša vode
i obična baruština rit lokvanj
kap vode sve voda tek je
i ništa ništa više
otisak ruke u vlažnom pijesku
apstraktni raspored boja na platnu
čovjek što pod zvjezdanim nebom istinu muzike nosi
i istinu hladnu u vruću laž kuje
i sve to u granicu postojanja u jezero pamćenja

isti čovjek
čovjek u vremenu
čovjek u rukama
čovjek u očima
u ušima u mirisu u dodiru
čovjek u trpljenju
ovo burno vrijeme ište

da nulo ti se lukavo u sistem zavlačiš
vučeš za sobom svoj moćni racionalni drob
u nizu bez ostatka napuštaš nas
kao što su naše stare, razočarani vlastitim nepostojanjem,
jednog jutra napustili bogovi svi
nulo na bjelini papira putevi nam se razilaze
dodiruju ukrštaju
i ponovo na pragu ravnice sa čelom
užarenog horizonta spajaju
nulo ti si gnojivo brojeva svih
baš kao što sam i ja neshvaćena trska Paskala
Nulo čovjek ima želju
Da postane broj — vrijeme rata
Da postane slovo — vrijeme lova
Da postane riječ — vrijeme gospodara
i da postane pjesma — vrijeme čovjeka
Nulo znamo i ti i ja da nisi praznina običnog ništavila
nulo ti si kost spoticanja našeg
so na slatkom putu rad
nulo nad nulama nulo jedina i moćna
u snu mi se gola bez strasnih kovrdžavih dlačica javi
vrisak
skoči
O nulo to mora da boli

spoznaja ta da si običan pronalazak dragoga mi roda
nulo a gde pre prebivanja prebiva ti

ta mala filozofija noćna

i muzika mala noćna

i posuda mala noćna

stihovima da objasnim nešto htedoh

začet u lutanju noći jedne glasne pune djetinjstva

Sad mladosti u meni više nema

nema sokova harlekinskih

sve pod čizmu razuma Vavilona stavih

i eto nulo postah nula

nula do nule znamenje čudno

znak svakog pomena vrijedan

nula do nule

jedna te ista magla nas spaja

jedna te ista krv obnavlja

u blizinama tuđim cvjeta miris noći

noći kad prvi mrak pada

dva puta dvije staze

jedan korijen

povijest glave povijest srca

zar te stvari u jednom tijelu svjetlost traže

a tek napor ruže da postane trn u oku

bol da postane samo za vrijeme

dok kosmička težina zaborava putuje kroz

napuklu noć da postane prostor broja

$n + 1$

ako n nije nula

važi za svako neparno JA

$2n + 1$

ako n nije nula

važi za svako parno JA
konačno zalutala si nulo u svijet brojeva
kao što sam ja zalutao u svijet mladih žena
ali ti im daješ smisao snagu vrijednost
držiš ih na okupu i narcisoidno život čuvaš za sebe
jer si nula
ali ja sam zaista živ i bolesno izgubljen
uplašen dok mi pored vida prolijeću nemirni pogledi žena
i sise pune sokova drskosti
i prkose nebu i ne samo nebu
priznaješ li tad slučaj u letu
ili i to tek zajedničkim računom sudbine zoveš
kada poslije broja tri kao marioneta slijedi
broj četiri
pa neka neka nas progutaju trave
ali spasi nas u noći poslednjoj
tišine što oko sebe šire u njihanju bokovi žena
zbunjeni vrisak kao trava ples
kao bogatstvo dosade što pod krilom ptice skriven nož
traži

pođoh pa stadoh
htedoh da kažem pa oćutah
kupaš se smislu zemaljski
u izmišljenoj vodi ženskog tijela
dopola nagog
u naponu trougla svetog obuzdavaš oluje
trbušnim plesom
u igri što vječnost sluti
o da li je nula broj
običan broj ili je broj nula
velikotrašno zbilo se

NEŠTONIŠTA

a sve to u početku u glavi bijaše začeto grješno
grješno no zdravo
puno snage i krvi i gluposti ljepljive
jer mogućnost mogućnosti da postane mogućnost
po unutrašnjem zakonu ljepote
veća je od nemogućnosti da ostane
nemogućnost

Ljeta godine pre sazrevanja zaborava trava
što nas u jedan plamen veže

Ljeto je žito ispod naših

nogu žuti i

zri

dospijeva vrijeme žetve,

muškarca i žene

u kamenu ljubavi trajući

vječnost bićeš samo tren

blijesak munje u

mojoj krvi

NULO

Odvratna mi je kozmička besmislena tišina smisla

To vječno kraljevstvo ćutanja

To preglasno brojenje

na one koji su bili

na one koji će doći

i

To beskonačno nizanje

rimskih

i onih drugih

Što se pišu slovima

brojeva

NULO

Nikada

pa ni u povoljnim za to okolnostima

ni onda

čak ni onda

Nećemo saznati

DA LI SI TI NULO ZAISTA N U L A

ili tek obična n u l a

slučajni pronalazak dragoga mi roda

Dolaziš li iz dubine kozmosa

Ili izranjaš mutno iz prepona

Kao ono nešto

što bi se moglo dogoditi

onako kako se dogodilo

Pa smo zaboravili

Stavljajući imaginarni znak jednakosti

Između primanja i davanja

Spoznavši plodni ostatak

zaspalog sna

Dobro i Zemlja planeta je lopta

Ali Nulo

Čuvaj se znanja

i

Martovskih Ida

Jer i broju nad brojevima

Među brojevima

O okruglom se radi

Nulo

Čudni i ne-dokučivi

zakoni deljenja i množenja

su čudni

SAD ZNADEŠ SVE

„Sad znadeš sve.”

SOFOKLE: ANTIGONA

Ne ne znam.

Da li je u početku bila riječ

Ili je to bio kraj, odnosno krajolik

Pun magle, čulnosti i sumpornih isparenja

Kozmička tišina ili moćna eksplozija ćutanja

Zbilja ne znam

Ipak

Već na početku ponovimo

Uluda Vam gospo

Sva vjernost

Kad Odiseja umnog

Na pragu prepozna

Samo pas njegov

V O D A

V A T R A

Z E M L J A

Z R A K

rijeka

more

jezero

lokvanj

pa i obična bara zelene žabokrečine puna je

neartikuliranog

drhtaja

smisla

Četiri konja

kosac klasje kosti kosi

Četiri boje

bjelina i pramaglina znaka

Duboko u nama zri grudva staroga blata

a iz dubine vremena

zinula diluvijalna sramota

dvije hiljade puta zaredom sramota

klečimo na pragu novoga stida

a danas sad i ovdje

u zoru

rodilo se J U T R O

PO KOJEM ĆE SE HISTORIJA POZNATI

VRIJEME SE NEĆE PAMTITI

ONO ĆE SE ŽIVJETI

I to je jedina mogućnost cvijeća

I to je jedino cvijeće čovjeka

Pa da se u konačnosti

prevaziđe zajednički usud

i

Adama

i

Eve

i

Jabuke

pa da se krene dalje

Jer nismo došli da gledamo let ptica

nit i da proričemo

NISMO DOŠLI RJEŠENJE

DA BUDEMO

došli jesmo da se borimo

noći je došao kraj

vidi se staza čovjeka

vidi se i put

ISTINA TEŽAK

ALI ZA UTJEHU SVIMA

PUTOVANJE

JE JOŠ

TEŽE

odrediti čovjeka u trpljenju

i naći put cvijeća

NIJE POSAO OD JUČE I ZA SLABE

A KRAJ PUTA NIJE I KRAJ
PUTOVANJA

vraćamo se

vodi

vatri

zemlji

zraku

početku ljubavi

prvom drhtaju dodira ruku

vraćamo se čovjeku

idemo u susret vremenu

koje će iza sebe ostaviti

samo

PUSTOŠ LJEPOTE DOŽIVLJENOG

ostaviti

u toplom pepelu ljubavi

ostaviti.

Gore gore

mnoge vatre

Teku teku

silne vode

gore teku vatre vode

teku gore silne mnoge

vatre vode

teku i teku i gore i gore

silne mnoge u kapi krvi

vatre vode

O!

Ljudi, ljudi, vi sa obale ljudi

nosi me vatra

gori me voda

a trećega dana prisnih voda

ljudi

došle su mnoge vatre da progutaju silne vode

i sve je bilo jedno

i voda i vatra

i zrak i zemlja

i sve je muzika borbe bila

i mudre vatre i mutne vode

i sive prljave magle

puna čaša i kap koja više

ljudi stojim na obali vatre

SJEĆANJA

A DODIRUJU ME TUĐE POZNATE RUKE

I nekuda me vode

Mračne poznate ruke sjećanja

pitam prestrašeno kuda me vode

vode

opirem se vatri

ne dam se vodi

kroz maglu me vode
kroz noć, pitam samo jedno uporno
kuda i zašto

Tišina

i tek tu i tamo pokoje zaspalo ništa
i vatra i voda

i dalje me vode
kroz maglu papira
i zakone brojeva

sve dublje

u zapadnu logiku praznine
i para i pepeo u maglu sjećanja mir
čuje se krik olakšanja mesa

To stara krezuba droca
Boležljiva dobra Evropa

i danas ko i juče

jednim te istim pitanjem
u jednom te istom ritmu i hipu
jedan isto različit odgovor daje

Čovjek je napušten i sam

Nebo je staro

Nemoćno od upotrebe olinjalo

Čovjek je sam

škole imaš

shvati

On živi

gore

visoko u planinama

i dole

duboko u šumama

pobjegao je od

tebe

Vode me i dalje i dublje

ČOVJEK JE U MENI

vičem

Vi, vi

po Evropi

napetih mošnjica mudri vrište

kao Penelopini prosci

zarazili ste čovjeka Čovjekom

zar je sve fizika i kemija

zar baš sve

čuješ ih Bože

ti si za njih

običan prolazni zakon gluposti i mraka

Ljudi ljudi

ne igrajte se igre

vode vatre i zaborava

jer zaborav vatre je i zaborav vode

i zaborav magle

kad sve dublje tone u tišinu

O ljudi kad bi se bar ponoviti jednom isto

Ono ponavljanje dalo

isto

kao put i putovanje

i sve blizine što toplinu sitnica zrače

kad kažemo neka nas popiju vode

neka nas gore vatre

jer vatra i pepeo i voda i para i magla

zajedno

čine novu bol belegu na čelu

sa kojom možemo poći dalje

u istinsku radost trpljenja života

u drugu nesamjerljivost Starih Helena

sada više nego mirni
bura vatre vode je prošla
pitam i ponavljam
pa dobro kuda me vode
te silne vode vode

vode

čujem i zveket lanaca
i iznenada sve gubi snagu značenja
ostaje ritam i osušeni ispljuvci trajanja
ali odakle glas
približava se šapat i čuje se
gotovo i svršeno

O ljudski rode
zar gotovo i svršeno stanje tek to je
nije ne može biti
posljednju kap iz sjećanja cijedim u

NE

Živi me vatra
Živi me voda
Živi me zemlja
Živi me zrak

sladostrasno u znoju lica svoga grijeh južni kupam
i mora da me je strah
jer stravično sa vidnim znacima lakoće
približava se

Kretanje

dok u lepršavom uzbuđenju materijala gola pleše svoj
prvi

od posljednjih popodnevnih plesova
od kojeg sve biva čisto i daleko
i voda i vatra i krik i koraci
na dohvatu ruke

i ubod noža u tami kroz muziku

A SVAKA ISTINSKA MOĆ JE NEJASNO MAGLOVITA
I TEŠKA

To ti je Edipe sine morala reći ona

OBOSTRANO

TEŠKA

Trube trube

ponovo mora da me je strah

čujem trube glas

teku gore silne mnoge

vatre vode

a tek je podne ljeta

godine gospodnje kad žito vlata i žuti a zvona se sa
seoske crkve čuju daleka

zvona

zvone

zvona

zvone

i bronca i vatra i voda

i teško panonsko blato

pa ljudi da li je to molitva sitih

ili ponavljanje odsutnih

tek smo na početku puta

nerazumijevanja dosta a onih
sitih više

i sad.

Historijo na krilima vatre zaborava

obraćam se tebi

prijateljice mraka i krvi slijepe

iščašenje zgloba dok

živiš u incestu sa vremenom

bludničiš po uglovima
a dobro te pamte kaldrme
ulice uske i loše osvijetljene
skrivena čučiš u koracima teškim
spremna na skok pa i na zaborav
ali ne i na praštanje
poput tigra dok pritajen na grani žrtvu vreba
 Ne znam zašto, ali po boji Ona me je
 još od djetinjstva
 više podsjećala na prugasto krzno tigra
 nego na lijenu moć lava
 mada i lav i tigar
 pripadaju velikoj porodici
 MAČAKA

PA DA LI JE ONDA ZABORAV U VREMENU
 ZABILJEŽEN
KAO SLIJEPA MOĆ TRAJANJA
ILI JE TEK I ON SAMO PUSTA SUMA SUME
 ZABORAVLJANJA

O! kako je samo sve to mutno i bolno razapeto
između ruku i glave
dok nas prožima osjećaj da smo sve
a tiho sagorijevamo kao jedno napušteno limeno ništa
za isto vrijeme
 i teku i gore
 i gore i teku
 prolaze
 i ostaju

velike stvari koje se uče da bi se mogle lakše
 ZABORAVITI
MALE STVARI

zbog kojih se živi

pati muči

znoji mrzi i ljubi

LJUBAVI MORE TIŠINE

pamtiš li još da

JE ČOVJEK OLUJA ČUTANJA

kost vremena

granica dodira hrptenica svega

o kako o kako o samo kako

premostiti izazov

TIŠINE

i

ČUTANJA

Iako smo došli masni i prljavi i nepismeni

došli smo ruku čistih

NE RJEŠENJE DA BUDEMO

već poeziju da igramo

sve da damo

slobodu da imamo

poeziju da živimo

u ljubavi da ljubimo

ne da računamo

da igramo da živimo da volimo da bolno logički mislimo

da radimo

sve da damo

samo da volimo

pa ako treba da i ponovimo

DOŠLI SMO I MASNI I PRLJAVI I NEPISMENI

I GLADNI

i bili u ljubavi gaženi

ali smo ostali čisti i sposobni da volimo
života se ne stidimo

došli za ljubav

ne za mržnju

Dobro put je težak

ali za utjehu svima

Putovanje je još teže, bogatije i ljepše

taj zakon trpljenja

nužno i slučaj

u snop postojanja vjenčava

a ne u mračnu noć sudbine

a imali smo vremena i da učimo

i da se za skok

spremimo

da učimo

da volimo

da ljubimo

da radimo

vremena dovoljno sve da damo

samo da igramo

da igramo

Jer čovjek je oluja ćutanja

kost vremena granica dodira svega

draga prijateljico mraka i krvi slijepe

gore visoko

nebo prazno umorno i čisto

dolje duboko

bjelina papira uprljana Pb teškim

abcćčddždjegjkljlmnoprstšuvwyzzqöü

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

9 8 7 6 5 4 3 2 1

„, ; $3 \times ? = 2!$ da ponovimo
 $3 \times ? = 2!$

između njih proizvoljnost
obična vaseljenska smicalica i ništa

a za isto vrijeme
kozmos i dvije mogućnosti više
obuhvaćene požarom misli
u strpljivom očekivanju da odigraju zadnji put
i to baš ovog puta
intelektualni biljar
sami u prenapetoj igri
ruku i živaca
u povlačenju

u sudaru svrhe i smisla
materije i duha

slučaj je neki puki htio da
zora tog jutra bude ljepša
I mada je gore visoko
a dolje duboko

i voda
i vatra
i zrak
i zemlja

su upravo toga jutra htjeli
da najgori dragi
među sebi jednakima
šale radi ili
iz šupljeg čovjeka stvori

(U gledalištu aplauz
i smijeh do suza, grana drveta
sve to još strpljivo izdržava)

A cijelo preplašeno zvjezdano nebo
Novostvorenom prazninom

blesavo reče

Mora da se negdje daleko od puteva i rupa
Rodio Čovjek

(U gledalištu negodovanje i
zvižduci, grana je pukla!)

I ponovo čujem zveket lanaca
i mora da me je strah
te muzike brojeva
što civilizacije kao ponor pamte
kao sudar

mira i rata

mržnje i ljubavi

istine i laži

mača i vage

Filo ZOO fije

i

rada

ljudi ljudi sve je bila poezija

a komadić kaosa

U trenutku trajanja dodira

tijela u Tijelu

muškarca i Žene

a što svjetina tako pobožna svjetina

iz čistog mira

sočno zove jebačina

U osnovi kozmičkog reda
Harmonije smisla svrhe cilja i nereda

STAJAŠE

ništa drugo i ništa više
ni materija ni duh

već gore rečeno ritmičko ponavljanje
tjelesnog nereda neba radi

i dalje me vode vode

mutnim vodama stiksa
da doživim sebe
golog glupog mutnog i nikakvog

Grešno je piti nevin vodu postojanja
dok smo u tuđem tijelu plodni
talog slatkog zaborava
a Ona nas pamti tek kao jedan mogući ostatak
zajedničkog sna
Vode me vode

dalje

mutnim vodama
stiksa
da doživim sebe
znanog neznalog
golog glupog i nikakvog

okupan rosom ćutanja
dojen gustim uljem rada
sa bolesnim pravom na zreću nadu u skorbu smrt
(kada bi se Z!)

nesaglediva izvjesnost puna plodnog očajanja
živi me nada
a mrtve vatre što bez poroda ostaše u zelenom
drvetu mladom zarobljene

da bose u živoj vodi plešu
igru slijepu
dok im se život u travi gasi
nova trava ispod sljepoočnica raste
za isto vrijeme
ostavljen sam na obali
da noć posljednja

u prvo svitanje nekome budem
da riječ razapeta između
znaka i označenog budem
isti neodređeni oblik postojanja
narcisoidno ništa, hermafrodit
anđeo dosade da budem
e pa neću

a čuju se zvona
a čuje se doboš
a čuju se trube
a riječ se čuje

Nebo preplašeno prazninom uzdahne i ponovo glupo reče
Mora da se negdje rodio čovjek
i ponovo se čuje zveket lanaca
O! takozvane

civilizacije gdje ste

spašavajte

trulu krezubu

drocu

I mora da me je strah
Jer tog jutra
Jedna je žena naučila da ljubi
Jedan je čovek u žurbi zaboravio da mrzi
Silazeći liftom u trulu Evropu

A

Istoga jutra poklali smo pijevece sve
I nitko se od prisutnih lukavstva sjetio nije
baš nitko

Pa ni Simoni Petri
Umorni od jela i pića
i pohovanih fraza

siti gladi
svatko će u noći posljednji put
dotaći prestrašeno rukom sebe
U homerovskoj punini osjetiti kako misao niz tijelo curi
i teče

I da praznina a ne slučaj
ispunjava spoznajni prostor spoznaje
i da je lažna svjetlost zaista bila lažna
tek odsjaj mraka u pospanoj aleji cvijeća
neka ih neka

netko će reći
neka traje osjećaj neba
varljiva nada
da je istina uvijek i svud ista i jedna
Od majmuna do čovjeka
Rastojanja su tanja

To bi pametni morali znati
Ali

PROKLETSTVO

Evropa je to u nama Evropa
klanja i ubijanja
zvjerinjak a vijek tek dvadeseti
i umorni solilokvij nježnih
ptica

Došli smo

recimo još jednom ali bez ponavljanja
ne rješenje da budemo
jer u žilama našim teče
pjesma razvitka
došli sve da damo.
svima

Konačno
Historija groblja u konačnom nema
nema ni početka ni kraja
ona nema
ili je groblje njeno u dnu sjećanja
vremena
dok se rasplinjava u općem
sanjajući istinskog čovjeka
koji kroz nas ovdje i sada dolazi i teče
zgusnutoj pojedinačnosti
i ide podignute glave
ljepljivoj svjetlosti mraka
iskonskom ludilu igre
grču spasa
primanju i davanju
tom odsjaju bolesti u nama
i ništa
ili
Kozmička samoća spajanja nas neće
A zašto bi nas i htjela
ipak
oprosti Veliki Meštre
tražio sam je svuda
SVUDA
a nje ni tamo nema

...! dobro, meni poslije onog kazanog
šta i kako je imalo biti i bilo u

POČETKU

više ne vjeruje nitko — i razumljivo
A pisano je davno
na pogrešnim mjestima s vremena na vrijeme
svi ponešto tražimo

kao

IMAMO PRAVO NA GREŠKU KAKO BI INAČE MOGLI ŽIVJETI SLOBODU

O blaženi stvaralački nemiri
O blaženi nesporazumi
O blažene blaženosti
I blažena ti gluposti

među nama jednako pametnima

O blažena i presveta
Ograničenosti

I zašto se onda i dalje u glavama
Ti pojmovi neosnovano brkaju i miješaju
Traje algebra ljudskoga mesa
vjekovima

Velika Gospo spužvo zaborava
Zatečeni među tvojim nogama
O! Kako su samo slatke
Naše zablude bile

poslije onoga bile
Historia est magistra vitae

Nismo se nametnuli

SLUČAJU

igrom slučaja
ili uslijed slijepe nemaštine vremena
ili zbog nedostatka dokaza
pokidali smo lance

da krv progleda	voda
da riječ progovori	vatra
da čovjek dođe	zemlja
da pjesma bude	zrak

bili smo nužnost

ne ispovijedanje

Nekad nas je htjela kao ljubavnu igru
muškarca i žene
čovjeka i prirode
kao Rad ne kao istinu

i došli smo

ali bez krinki kostima i glupih fraza
masni prljavi

ali ruku čistih

Antigonu da ponovimo

za

ljubav

ne

za

mržnju

STVORENA

I teku i gore

i gore i teku mnoge nove vatre vode
vode me dalje dublje

sada

znam svoj put

mada za utjehu ne znam šta me na kraju puta čeka
Tišina

ili

Ćutanje umornog lišća

Žena

pjesma

vatra ili voda

mač ili

ZAKONI POSTOJANJA SU DUBLJI

i od zemlje i od neba

i od zakona samog

vode me dalje dublje

a između dva vremena vremena dovoljno

da u pasažu još jednom viknem

Bože dragi Booožžžžžžžžžeee!

Da znaš

Kako je glupo i perverzno biti

Bog

Samo to da znaš

i ništa više

Bio bi istinski i pravi Bog

Vremena da objasnim na zajedničku sreću više nemam

Jer vode što vode i teku i dalje vode

vode u slatko skrivene

ZAKONE POSTOJANJA

a sada

Neka dođu ti konji

Dodite konji bijeli

Dodite konji riđi

Dodite konji vrani

Dodite konji zeleni

dođite samo četiri konja

četiri jahača nema

četiri boje gluhe

a svega jedna K o m e d i j a

vesela

teška damastna zavjesa

pada

gore nebo

dolje zemlja

izbora nema ili skoro da ga nema — ČETIRI napukle
daske

A to je već neka izvjesnost

konačnost punine

a što bi moglo biti i isto

na sam dan moga rođenja

20. IV 1946.

umrle su mašuci jedna za drugom četiri mogućnosti
propuštene

i dva ostvarena slučaja

pa posle toga ni

mada je u kruhu i vinu

izgubljeno sve

gotovo ništa

svima kažem

ponavljam svima vam kažem

spremimo se

za skok

dvehiljaditoj noći došao je kraj i

treba prijatelju okrenuti list

NOVI!

TREBA!

Došli smo da živimo novi život
nije lako

jer u nama zri još staro blato

zri

u kori velikog mozga zri

budućnost je naša

ALI

Čuju se i zvona

čuju se i trube

i doboš se čuje

prijatelju

da li je to pjesma cvijeća?

tako je mutno moje sjećanje ruku

prijatelju

a rekao sam svima

jesam

i to rekao jesam

rekao svima

svima rekao

jesam

spremajmo se za skok

neka traje simfonija početka

rekao i to jesam
u svima nama ima još dovoljno staroga mraka
i to rekao jesam
mislim dovoljno glasno
za jedan
drugačiji

svršetak

voda zemlja vatra zrak
zemlja zemlja zemlja zemlja zemlja zemlja zemlja
zemlja

S A D R Ź A J

ODA O NULI	7
SAD ZNADEŠ SVE	19

Vojislav Sekelj
SAD ZNADEŠ SVE

Izdavač
GRADSKA BIBLIOTEKA U SUBOTICI

Za izdavača
NIKOLA KNEŽEVIĆ

Glavni i odgovorni urednik
PETAR VUKOV

Naslovna strana
SLAVKO MATKOVIĆ

Tehnički urednik i korektor
LAJOŠ MATEJKA

Tiraž: 500 primeraka
Redni broj izdanja: 5

Na osnovu mišljenja Pokrajinskog sekretarijata za kulturu, nauku
i obrazovanje SAPV broj 413-274/79 od 28. V 1979. godine na ovu
knjigu se ne plaća porez na promet proizvoda.

Štampa: „MINERVA”, Izdavačko-štamarska radna organizacija,
OOUR štamarska delatnost, Subotica
Izrada klišeja: „BIROGRAFIKA”, Subotica

VOJISLAV SEKELJ, rođen 1946.
godine u Subotici. Do sada objavio
zbirku pesama „Djetinjstvo”.

